

Auditie monoloog Edith

Iedere dag, als ik ook maar een klein beetje tijd vond, danste ik.
Ook als er geen muziek was speelde de muziek gewoon in mijn hoofd.
Het was mijn manier om vrij te zijn, om even alles te vergeten.
Als ik danste voelde ik mij veilig.

Maar nu, nu is het allesbehalve veilig.
Elke beweging moet voorzichtig, elke ademhaling gedempt. Mijn lichaam is gevangen.
Ik zit opgesloten in deze kamer. Alles waar ik van hield is kapot. Mijn dromen zijn vernietigd.

Als iedereen slaapt, probeer ik te dansen.
Heel stil, op mijn blote voeten, zodat niemand mij hoort.
Dan is het weer even net zoals vroeger, maar niet hetzelfde, want de angst overschaduwde mijn geluk. Elke stap is een stap te veel. Elke stap is een stap naar ontdekking.

Ik weet hoe het was vlak voordat ik hier vast zat. Lopend door de straten, de zon op mijn gezicht, ik was nergens bang voor. Mijn vader zei, "Wees voorzichtig, maak geen geluid."
Ik was voorzichtig en stil, want in zijn ogen....
Die angst in zijn ogen.
Oh papa, wat hebben ze met ons gedaan.

Waarom moeten wij ons verstoppen?
Waarom worden wij als beesten behandeld?
Waarom verpesten ze ons leven?

Ze kunnen mij niet breken.
Ze mogen mijn vrijheid hebben afgenomen, maar ik blijf dansen.
Zelfs als het geheim is, zelfs als het alleen in mijn gedachten is.
Want ik ben sterker dan hun haat.

En ooit, op een dag, kan ik weer dansen in het licht.
En dan zal de wereld weten dat zij mij niet hebben gebroken.
Ik zal dansen op hun sterfdag.
Ook als die van mij al is geweest.